

„Gospod, plačilo!“ so bile prve besede, ki jih je izpregovoril.

„Kako se vrneš? Zakaj si prišel?“

„Plačilo, gospod, plačilo mi daj, potem pa pobegnem.“

„Pobegneš“, se začudi Epaŕodit.

„Ne morem nazaj, ne upam. Ko si ti otimal Iztoka verig, sem zagledal smrt. Zbežal sem po denar, kar sem si sunkoma prihranil.“ St-snil je vrečo še tesneje k srcu. „In sedaj utečem, gospod. Daj mi plačilo! Tisoč, si rekel, tisoč zlatih...“

„Dobiš, še več dobiš. Hočeš bežati z menoj?“

„Prosim, milost mi izkaži...“

„Numida, Spiridiona naj prepeljejo na jadrnico! — Tam dobiš plačilo in bežiš z menoj!“

V tem se je približal veliki čoln, katerega so gnali zmagavci z velikansko močjo. Par sužnjev je padlo. Sloveni — vojaki niso bili ranjeni.

„Brzo na konje!“

Spustili so se vsi v tek po strmini proti hlevu. Tam jih je čakalo petnajst vrlih palatincev — Slovenov v krasni opravi jezdecev. Dvaindvajset osedlanih in obrzdanih konj je hrzalo in tolklo s kopiti.

Med vojaki je bil tudi — Radovan. Na glavi pozlačen šlem, na prsih srebrn oklep...

Epaŕodit se mu je veselo nasmehnil, ko je zagledal godca v vojni konjeniški opravi, ki je široko razkoračen nerodno stal in čakal.

Ko je zagledal stavec Iztoka, bledega, v sprhneli tuniki, z verigo krog vrata, je zletel k njemu, stisnil ga z nerodnimi rokami na prsi, da je rožljala veriga go oklepu, in golčal v solzah:

„Iztoče, Iztoče... Sinko moj... kako težko sem te rešil...“

Preteklo je nekaj kratkih hipov. Iztoka je kril oklep magistra peditum, zlat orel se mu je svetil na prsih, ob pasu mu je poleg meča visela drobna roženica s kamenčki iz Hilbudijeve čelade. Kljub burni zadregi je ni pozabil — — —

Po osrednji cesti so udarile podkve v granit, pri adrianopolskih vratih je zaklical Iztok — magister peditum — geslo, katero so mu izdali bežeči Sloveni — palatinci.

Straža je odprla, pozdravila — konjica je šinila v divjem diru — iz Bizanca v svobodo.

Istodobno se je dvignilo sidro, jadra so se napela — zmagavec Epaŕodit je odplul — na široko morje.

(Dalje.)

In zdaj — ?

Zložil Ant. Medved.

V vihravi dobi strastnih let
ponudil mi je kupo svet,
ko sem se tesno ž njim sprijaznil.
Prišel sem kupo sladko vnet
pokusil in izpraznil.

In zdaj? Kaj čaka me še tu?
Kam ubežim spoznanja zlu?
Vsa radost in gorest spomina
ležita mi na duše dnu
kot motna usednina.

Brez konca...

Zložil Ant. Medved.

In sodbe si navskriž gredo
brez sklepa zaželjenega,
iz misli nove misli vro,
in konca ni nobenega.

Ne čas, ne prostor za seboj
ne pred seboj ne vesta mej.
A kje, moj duh, je konec tvoj? —
Tam, kjer ne moreš več naprej.

